

Arrest

nr. 69 717 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, meldt haar aanwezigheid in het Rijk op 14 juli 2010.

Zij dient op 14 oktober 2010 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. Er wordt haar gevraagd een arbeidscontract voor te leggen, hetzij het bewijs dat zij voldoende inspanningen heeft geleverd om werk te vinden.

Op 24 november 2010 bericht het OCMW Oostende dat de verzoekende partij daags voordien financiële steun vroeg.

Op 13 januari 2011 maakte verzoekster de volgende documenten over: aanvraag leefloon, toekenning leefloon van 23 november 2010 als samenwonende, attest inschrijving voor Nederlandse taallessen en aanwezigheidsattest hiervan en enkele sollicitaties.

Verzoekster maakte vervolgens op 11 februari 2011 bewijzen inschrijving interimbureaus (Startpeople, Actief Interim, Manpower en andere), inschrijving cursus Nederlandse taal, aanwezigheidsattest van deze cursus en sollicitaties (prints VDAB) over. Op ongekende datum wordt er een gelegenheidsformulier tuinbouwsector overgemaakt.

Op 24 maart 2011 wordt aan de verzoekende partij een verklaring van inschrijving in het vreemdelingenregister afgeleverd (bijlage 8).

Op 30 maart 2011 wordt er een aanvullend stuk van de Hulpkas voor werkloosheidsuitkeringen overgemaakt waaruit blijkt dat verzoekster slechts vijf dagen tewerkgesteld was en geen recht heeft op een werkloosheidsuitkering.

Op 11 mei 2011 werd zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Uit bijkomende informatie van het OCMW bleek dat verzoekster tijdens de periode 23 november 2010 tot 11 februari 2011 financiële steun kreeg. Die steun zou op 12 februari 2011 zijn stopgezet wegens het niet meer beschikken over een geldig identiteitsdocument. Sinds 3 mei 2011 zou ze opnieuw leefloon ontvangen.

Op 27 juni 2011, met kennisgeving op 25 juli 2011, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

*“(…) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M., E.
geboren te (...), op (in) (...)
van Slovaakse (Republiek) nationaliteit.*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in op 14.10.2010 en verkreeg op 24.03.2011 het verblijfsrecht in de vorm van een bijlage 8 die nadien, op 11.05.2011, werd omgeruild voor de E-kaart.

Betrokkene was werkzoekende met OCMW-steun. Zij toonde aan dat zij gesolliciteerd heeft voor verschillende vacatures, dat zij zich inschreef bij diverse interimkantoren en Nederlandse les volgde. Aan betrokkene werd het voordeel van de twijfel gegeven aangaande reële kans op tewerkstelling. Zij werd nadien opnieuw uitgenodigd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande haar huidige situatie.

Betrokkene legde na betekening van deze uitnodiging nog een aantal documenten voor waaronder dezelfde OCMW-attesten en bewijzen van het volgen van Nederlandse les als voor de aanvraag van verklaring van inschrijving, een uitnodigingsbrief van de VDAB voor een gesprek, een deelcertificaat van de Nederlandse les en een gelegenheidsformulier.

Wanneer we het volledige dossier bekijken, dienen we vast te stellen dat betrokkene reeds in België verblijft sinds 14.07.2010. Zij heeft sinds haar verblijf hier slechts enkele dagen (5d.) gewerkt als seizoensarbeidster. Deze tewerkstelling dient echter beschouwd te worden als marginale tewerkstelling. Zij dient dus nog steeds beschouwd te worden als werkzoekende. Haar situatie is dus kennelijk ongewijzigd gebleven.

Betrokkene is er blijkbaar niet in geslaagd om, na de seizoensarbeid, nog tewerkgesteld te worden, zelfs niet om een concreet voorstel van een werkgever te bekomen aangaande tewerkstelling in de toekomst. Betrokkene heeft na de uitnodigingsbrief niet meer bewezen actief werkzoekende te zijn. Er bevinden zich namelijk geen enkele bijkomende sollicitatiebewijzen of enige positieve sollicitatieprocedures in het dossier. Nergens blijkt uit het dossier dat betrokkene heden nog gesolliciteerd heeft naar een job en dientengevolge een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene bewees vóór het verkrijgen van het verblijfsrecht ingeschreven te zijn bij een aantal interimkantoren maar dit heeft kennelijk uiteindelijk nog

steeds geleid tot enige tewerkstelling. Zij heeft nadien geen enkele sollicitatiebewijzen of bewijzen van actieve zoektocht naar tewerkstelling meer voorgelegd.

Bovendien blijkt betrokkene nog steeds leefloon in de categorie 'samenwonenden' te ontvangen. Dit werd aangetoond door een aantal OCMW-attesten en later nogmaals bevestigd. Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich dus kennelijk te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid en zij al maanden leefloon ontvangt, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 § 4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van "artikel 40 par 4 1° Vw juncto artikel 42 bis par. 1 juncto schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht, juncto artikel 3 5° van de wet betreffende maatschappelijke integratie dd. 26 mei 2002: onredelijke beslissing."

Het middel luidt als volgt:

"De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

(...)

Verzoeker wenst te verwijzen naar de bijhorende wettelijke bepalingen die de beslissing motiveren.

Artikel 40 par. 4 stelt:

(...)

Artikel 42 bis par. 1 stelt:

(...)

Verzoeker stelt vast dat zij conform artikel 40 par. 4 1° is het Rijk mag verblijven indien zij een kans maakt om werk te vinden.

Verzoeker stelt vast dat er conform artikel 42 bis par. 1 Vw er slechts een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van verzoeker enkel en alleen indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De dienst vreemdelingenzaken kan nergens aantonen dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De dienst vreemdelingen zaken loopt de vlug van stapel door een einde te maken van het verblijfsrecht van verzoeker. Zeker gezien verzoeker slechts op 11 mei 2011 pas haar E-kaart verkreeg. Zij is dus pas sedert 1 maand en 15 dagen in het bezit van de E-kaart en deze wordt bij beslissing van DVZ dd. 27 juni 2011 ontnomen.

Bovendien heeft verzoeker wel degelijk aangetoond dat zij kan werken, zij heeft seizoenarbeid verricht, zij is op gesprek geweest bij de VDAB. Het is op de VDAB dat zij te horen kreeg dat zij eerst Nederlandse lessen diende te volgen en dat ze haar daarna terug wens te zien als haar Nederlands op een hoger niveau wordt getild. Verzoeker doet aldus hetgeen van haar door de administratie wordt verlangd.

De dienst vreemdelingenzaken dient met toepassing van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en alle stukken die de gemachtigde als een normaal redelijk handelend mens had dienen op te merken.

Zoals hierboven gesteld had de gemachtigde, indien haar handelend getoetst zou worden aan een normaal zorgvuldig handelende huisvader, opgemerkt dienen te hebben dat verzoeker wel degelijk werkwilleg is en dat het taalprobleem haar parten speelt bij het vinden van een betrekking. Verzoeker kan hiervoor verwijzen naar het feit dat zijn een leefloon ontvangt van het OCMW GENT. Bij het OCMW en bij het OCMW GENT wordt er pas steun verleend indien verzoeker duidelijk aantoon dat ze werkwilleg is conform artikel 3 4° van de wet op maatschappelijke integratie dd. 26 mei 2002.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de wet op de maatschappelijke integratie dd. 26 mei 2002.

Artikel 3 5° Stelt: Om het recht op maatschappelijke integratie te kunnen genieten, moet de persoon tegelijkertijd en onverminderd de bijzondere voorwaarden die bij deze wet worden gesteld: 5° werkbereid zijn, tenzij dit om gezondheids- of billijkheidsredenen niet mogelijk is.

De wet is derhalve duidelijk. Verzoeker dient aldus werkbereid te zijn om een leefloon te kunnen ontvangen.

Een goede, zorgvuldige huisvader zou verzoeker inderdaad een kans geven. De administratie kent eveneens de voorwaarden om van een leefloon te kunnen genieten. Het statuut waarin verzoeker zich nu verkeert is een tijdelijk statuut. Het is niet verzoekers bedoeling om daarin te resideren. Het is pas een tussenstop. Van zodra het Nederlands op niveau is, is verzoeker klaar voor de arbeidsmarkt en kan zij meerwaarde produceren waardoor er in het Rijk een grotere toegevoegde waarde wordt geproduceerd.

Verzoeker zal integendeel geen belasting zijn voor het sociaal bijstandsstelsel maar zal echter bijdragen tot het sociaal bijstandsstelsel.

Een goed werken bestuur zou dit bovenstaande visie voor ogen hebben bij het nemen van zijn beslissing.

De beslissing dient derhalve nietig verklaard te worden wegens het feit dat de dienst vreemdelingen-zaken niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd (de administratie heeft uit het oog verloren dat verzoeker werkbereid dient te zijn - artikel 3 5° leeflooonwet dd 26 mei 2002- en ten tweede omdat de beslissing onredelijk is gezien verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van artikel 40 par. 4 1° Vw - na een periode van 1 maand en 15 dagen een E-kaart bezitten en deze onmiddellijk terug afnemen waardoor ze op heden geen enkele kans maakt op tewerkstelling - en ten derde dat aan de voorwaarde van artikel 42 bis par. 1 niet voldaan is want verzoeker zal in de toekomst bijdragen tot het sociale bijstandsstelsel in plaats dat zij er een onredelijke belasting voor vormt."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 11 mei 2011 in het bezit werd gesteld van een E-kaart. Zij heeft als burger van de Unie een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, als werknemer of werkzoekende.

In casu werd toepassing gemaakt van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, dat luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4r eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§2. een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding. "

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij: 1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijs instelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij

beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat verzoekster, teneinde een verblijfsrecht te kunnen genieten en gelet op de bepalingen van 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, het bewijs diende te leveren dat zij als werknemer actief was of diende aan te tonen dat zij nog werk zocht en een reële kans maakte om te worden aangesteld.

Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat verzoekster d.d. 13 januari 2011 de volgende documenten overmaakte: aanvraag leefloon, toekenning leefloon d.d. 23 november 2010 als samenwonende (loopt tot 27.12.2011), attest inschrijving voor Nederlandse taallessen en enkele sollicitaties. Vervolgens maakte zij d.d. 11 februari 2011 nog bewijzen inschrijving interimbureaus (Startpeople, Actief interim,...) en sollicitaties (prints VDAB) over. Hierna werd verzoekster, d.d. 24 maart 2011 een verklaring van inschrijving in het vreemdelingenregister afgeleverd. Zoals uit de beslissing blijkt werd verzoekster, aangezien zij documenten voorlegde die wezen op het "actief zoeken naar werk", het voordeel van de twijfel gegeven aangaande de reële kans op tewerkstelling.

Verzoekster werd vervolgens bijkomende informatie gevraagd, waarna is gebleken dat verzoekster slechts vijf dagen tewerkgesteld was en geen recht heeft op een werkloosheidsuitkering. Uit bijkomende informatie van het OCMW bleek dat verzoekster tijdens de periode 23/11/2010-11/02/2011 financiële steun kreeg. Die steun zou op 12/02/2011 zijn stopgezet wegens het niet meer beschikken over een geldig identiteitsdocument. Sinds 03/05/2011 zou ze opnieuw leefloon ontvangen.

Uit het administratieve dossier blijken geen recente sollicitatiebewijzen. Dit wordt door verzoekster geenszins betwist. Derhalve weerlegt verzoekster het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet, die luidt als volgt:

"(...) Wanneer we het volledige dossier bekijken, dienen we vast te stellen dat betrokkene reeds in België verblijft sinds 14.07.2010. Zij heeft sinds haar verblijf hier slechts enkele dagen (5d.) gewerkt als seizoensarbeidster. Deze tewerkstelling dient echter beschouwd te worden als marginale tewerkstelling. Zij dient dus nog steeds beschouwd te worden als werkzoekende. Haar situatie is dus kennelijk ongewijzigd gebleven.

Betrokkene is er blijkbaar niet in geslaagd om, na de seizoensarbeid, nog tewerkgesteld te worden, zelf niet om een concreet voorstel van een werkgever te bekomen aangaande tewerkstelling in de toekomst. Betrokkene heeft na de uitnodigingsbrief niet meer bewezen actief werkzoekende te zijn. Er bevinden zich namelijk geen enkele bijkomende sollicitatiebewijzen of enige positieve sollicitatieprocedures in het dossier. Nergens blijkt uit het dossier dat betrokkene heden nog gesolliciteerd heeft naar een job en dientengevolge een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene bewees vóór het verkrijgen van het verblijfsrecht ingeschreven te zijn bij een aantal interimkantoren, maar dit heeft kennelijk uiteindelijk nog steeds geleid tot enige tewerkstelling. Zij heeft nadien geen enkele sollicitatiebewijzen of bewijzen van actieve zoektocht naar tewerkstelling voorgelegd. Bovendien krijgt betrokkene nog steeds leefloon in de categorie 'samenwonenden' te ontvangen. Dit werd aangetoond door een aantal OCMW-attesten en later nogmaals bevestigd. Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich dus kennelijk te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid en zij al maanden leefloon ontvang, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40§4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. (...)"

De bestreden beslissing zet duidelijk uiteen dat verzoekster nog steeds OCMW steun ontvangt, wat strookt met de gegevens uit het administratieve dossier. Immers, uit het dossier blijkt dat verzoekster tijdens de periode 23/11/2010-11/02/2011 financiële steun kreeg. Die steun zou op 12/02/2011 zijn stopgezet wegens het niet meer beschikken over een geldig identiteitsdocument. Sinds 03/05/2011 zou ze opnieuw leefloon ontvangen. Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar kritiek als zou verwerende partij niet hebben aangetoond dat ze een onredelijke belasting zou vormen voor het rijk.

Waar verzoekster verwerende partij verwijt te snel haar verblijfsrecht beëindigd te hebben, gelet op het feit dat ze pas op 11 mei 2011 in het bezit werd gesteld van een F kaart, merkt verwerende partij op dat het feit dat ze pas op 11 mei 2011 een F kaart heeft gekregen, geenszins relevant is. Verzoekster werd

reeds d.d. 14 oktober 2010, op het moment dat zij de aanvraag van verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende indiende, en zich in die hoedanigheid kenbaar maakte verzocht om verzocht om het bewijs over te maken dat ze voldoende inspanningen heeft geleverd om werk te vinden en een effectieve kans op tewerkstelling maakt.

Verwerende partij heeft de eer dienaangaande te verwijzen naar de bewoordingen van artikel 42bis van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat om elk moment gecontroleerd kan worden of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan:

" 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Waar verzoekster stelt dat haar wil om werk te vinden steun vindt in het feit dat ze leefloon ontvangt van het OCMW aangezien er pas OCMW steun wordt verleend indien aangetoond wordt dat ze werkwilbig is conform artikel 3 4° van de wet op maatschappelijke integratie, merkt verwerende partij op dat die redenering niet opgaat. Immers, het verblijfsrecht wordt niet geregeld in de wet op maatschappelijke integratie, doch wel in de vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich niet steunen op een bepaling in de wet op maatschappelijke integratie om al zo een verblijfsrecht te kunnen ontleen. Verzoekster dient, als aanvrager van een verklaring van inschrijving als werknemer, te voldoen aan de bepalingen van de vreemdelingenwet, zijnde meer bepaald artikel 40 §4 van de vreemdelingenwet.

Aangezien verzoekster niet kon bewijzen dat zij enerzijds nog actief naar werk zoekt en derhalve een reële kans maakt om te worden aangesteld en dat zij anderzijds er evenmin in slaagt aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, werd op zorgvuldige wijze vastgesteld dat zij niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40 §4 van de vreemdelingenwet, waardoor er op wettige wijze een einde werd gesteld aan haar verblijfsrecht.

Verzoekster toont geen schending aan van de door haar opgesomde bepalingen.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. In de mate dat de verzoekende partij een schending aanhaalt van het "algemeen principe van behoorlijk bestuur" laat zij na te preciseren welk beginsel (buiten de zorgvuldigheidsplicht) zij op welke wijze geschonden acht en is dit onderdeel onontvankelijk. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751).

Voorts kan het onderdeel dat de schending aanvoert van artikel "3, 5° van de wet betreffende maatschappelijke integratie dd. 26 mei 2002" in het kader van de beoordeling van de wettigheid van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, niet op dienstige wijze aangevoerd worden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit onderdeel is onontvankelijk.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 40 § 4, 1° en van artikel 42bis § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, luidt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Uit deze bepalingen vloeit voort dat het bestuur een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie indien deze niet meer voldoet aan de onder meer in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarden, behoudens de in § 2 voorziene uitzonderingen en dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij haar verblijfsrecht heeft verkregen omdat zij voorhiel werknemer/werkzoekende te zijn.

Uit de samenlezing van voormelde bepalingen, meer bepaald artikel 42bis, § 1 en artikel 40, § 4, 1° en 2° van de vreemdelingenwet, blijkt dat de verwerende partij gerechtigd is het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen indien de verzoekende partij, niet aantoonde, bij gebreke aan tewerkstelling tijdens een periode van meer dan zes maanden, dat zij werkzoekende is en een reële kans op tewerkstelling maakt hetzij over voldoende bestaansmiddelen beschikt zonder een onredelijke belasting te vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Als werkzoekende dient de verzoekende partij aan te tonen dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 13 januari 2011 de volgende documenten overmaakte: aanvraag leefloon, toekenning leefloon van 23 november 2010 als samenwonende (loopt tot 27 december 2011), attest inschrijving voor Nederlandse taallessen en aanwezigheidsattesten hiervan, en enkele sollicitaties. Vervolgens maakte zij op 11 februari 2011 nog bewijzen van inschrijving bij interimbureaus (Startpeople, Actief interim, ...) en sollicitaties (prints VDAB) over. Hierna werd verzoekster op 24 maart 2011 een verklaring van inschrijving in het vreemdelingenregister afgeleverd. Zoals uit de beslissing blijkt werd verzoekster, aangezien zij documenten voorlegde die wezen op het "actief zoeken naar werk", het voordeel van de twijfel gegeven aangaande het bestaan van een reële kans op tewerkstelling.

Verzoekster werd vervolgens bijkomende informatie gevraagd, waarna is gebleken dat zij slechts vijf dagen tewerkgesteld was en geen recht heeft op een werkloosheidsuitkering. Uit bijkomende informatie van het OCMW bleek dat verzoekster tijdens de periode van 23 november 2010 tot 11 februari 2011 financiële steun kreeg. Die steun zou op 12 februari 2011 zijn stopgezet wegens het niet meer beschikken over een geldig identiteitsdocument. Sinds 3 mei 2011 zou ze opnieuw leefloon ontvangen. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat er recente sollicitatiebewijzen werden overgemaakt. Dit gegeven wordt door verzoekster geenszins betwist.

Zoals de verwerende partij opmerkt weerlegt zij niet het determinerend motief van de bestreden beslissing dat stelt: *"Wanneer we het volledige dossier bekijken, dienen we vast te stellen dat betrokkene reeds in België verblijft sinds 14.07.2010. Zij heeft sinds haar verblijf hier slechts enkele dagen (5d.) gewerkt als seizoensarbeidster. Deze tewerkstelling dient echter beschouwd te worden als marginale tewerkstelling. Zij dient dus nog steeds beschouwd te worden als werkzoekende. Haar situatie is dus kennelijk ongewijzigd gebleven. Betrokkene is er blijkbaar niet in geslaagd om, na de seizoensarbeid, nog tewerkgesteld te worden, zelfs niet om een concreet voorstel van een werkgever te bekomen aangaande tewerkstelling in de toekomst. Betrokkene heeft na de uitnodigingsbrief niet meer bewezen actief werkzoekende te zijn. Er bevinden zich namelijk geen enkele bijkomende sollicitatiebewijzen of enige positieve sollicitatieprocedures in het dossier. Nergens blijkt uit het dossier dat betrokkene heden nog gesolliciteerd heeft naar een job en dientengevolge een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene bewees vóór het verkrijgen van het verblijfsrecht ingeschreven te zijn bij een aantal interimkantoren maar dit heeft kennelijk uiteindelijk nog steeds geleid tot enige tewerkstelling. Zij heeft nadien geen enkele sollicitatiebewijzen of bewijzen van actieve zoektocht naar tewerkstelling meer voorgelegd. Bovendien blijkt betrokkene nog steeds leefloon in de categorie 'samenwonenden' te ontvangen."*

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat er slechts een einde aan haar verblijfsrecht kan gesteld worden als zij een onredelijke belasting vormt voor het Rijk, blijkt uit het administratief dossier dat zij tijdens de periode van 23 november 2010 tot 11 februari 2011 financiële steun van het OCMW ontving, die hernomen werd op 3 mei 2011. Evenmin maakte de verzoekende partij aannemelijk dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Hieruit en gelet op het gegeven dat de verzoekende partij slechts op marginale wijze is tewerkgesteld geweest, besluit de verwerende partij terecht dat de verzoekende partij een onredelijke belasting voor het Rijk vormt, naast de vaststelling dat zij niet aantoonde een reële kans op tewerkstelling te maken. Deze besluitvorming is kennelijk redelijk. Het gegeven dat zij op 11 mei 2011 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, dat zij Nederlandse lessen volgt en te horen kreeg dat zij nadien een beroep diende te doen op de VDAB, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij diende sinds 14 oktober 2010 (haar verklaring van inschrijving als werkzoekende hetzij werknemer) aan te tonen dat zij voldoende inspanningen leverde om werk te vinden en aan te tonen dat zij een reële kans op tewerkstelling maakte, wat zij naliet te doen. De vraag of de verzoekende partij al dan niet werkwillig is, is in casu in het kader van de beoordeling van de aangehaalde bepalingen niet relevant. Het werkwillig zijn en leefloon ontvangen doet geen verblijfsrecht ontstaan. Evenmin geeft dit enig recht op behoud van het eerder gegeven verblijfsrecht.

De stelling dat de verzoekende partij klaar is voor de arbeidsmarkt eens haar Nederlandse taalkennis "op niveau" is en zij een bijdrage zal betekenen voor het sociale bijstandstelsel in plaats van een last, is een louter hypothetische bewering.

De verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van de artikelen 40 § 4 en 42 bis § 1 van de vreemdelingenwet aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande.

In de mate dat uit het verzoekschrift dient te worden afgeleid dat de verzoekende partij de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoon dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN